

lins Universitet, hvor hun sluttede sig til *Harnacks* retning.

Ved indsættelsen bar hun sin doktorkjole (die Robe ihres Universitätsgrades). Hendes måde at tale på er enkel og indtrængende. Talrige lykønskninger fra Universitetsprofessorer indløb.

U. S. A.

C—t.

For første gang har en „kulørt“ kvinde *mrs. S. I. S. White* fra Louisville fået bestalling som advokat i Kentucky.

Hvilken er Kvindens sande Frigørelse?

Af

William M. Salter.

(Sluttet).

Ingen ved, hvorvidt det moderne Overmaal af Lidenskaber, — i sig selv naturlige og nødvendige, men i deres unaturlige og overdrevne Udvikling, ødelægge mangt et Liv, — skyldes denne Aarsag. De uciviliserede Racer synes undertiden at være i Besiddelse af mere Selvbeherskelse, end Nutidens civiliserede Folk. Selv Dyrene har Tider, hvor deres Lidenskaber sover; men Mennesket kan daarlig være roligt. Man føler sig ubehagelig berørt, naar man undertiden læser de stødende Afsløringer af Lastens Udstrækning i Samfundet, og man føler sig fristet til at sige med den gamle jødiske Profet: „Fra Isse til Fodsaal findes der ingen Renhed“. Vi har faaet den Vane at sige, at det er naturligt, at det er vor dyriske Arv, men det er muligt, at det i ikke ringe Grad kunde forebygges, og at hvis Kvinden var frit stillet og kunde skaffe sig sit Livsophold lige saa uafhængig som Manden, hun for Fremtiden vilde blive tiltrukket af Manden paa den simple, naturlige Maade, uden Tanke om derigennem at skaffe sig Livets Ophold, og hun og hendes Efterkommere i Tidernes Løb derved blive mere normale og sunde. Det er med Tanken om saadanne Muligheder, saavel som med Henblik paa selve Kvindens Værdighed, at Kvindeemancipationen synes mig af største Betydning, en Betydning som opvejer det triste, ofte sørgelige Syn, der saa aabenbart ledsager Sagens første Udvikling. Det er ikke tilstrækkeligt at slutte direkte fra vort Syn og vor Hørelse. Vi har tillige Forstanden, og vi maa eftertænke hvorhen en Sag fører.

Faa fremadskridende Bevægelser undgaa

at gøre Skade et eller andet Sted, det afgørende Spørgsmaal maa altid være: Vinder Slægten derved? Dernæst vil Kvindens Indtræden i Kampen for Tilværelsen bringe hende til at forstaa, hvad hun ikke før har forstaaet, det store Tryk, hvorunder hele Verden arbejder. Ved at stride for at holde sig selv oppe vil hun se, hvad hun aldrig før har set, hvor Manden maa kæmpe og ofte lide for at holde sig oppe. Maaske vil hun da se, at hendes Sag er et med hans, og maaske vil hun da spørge, som han er begyndt at spørge, om Stridens Møje og Lidelser ikke kan formindskes. Maaske vil hun se, at det ikke er økonomisk og god Husholdning at kæmpe og ødelægge, som Slægten gør nu. Maaske vil hendes Medlidenhed og medfødte Moderlighed gøre hende skarpt-seende og hjælpe hende til at finde en Vej, som kan formilde Verdens Sorger. Ja! kunde vi faa en Kvindes Hjerter, en Kvindes Tro, en Kvindes Taalmodighed med ind i Arbejdet paa den sociale Omdannelse hvilken Kraft, hvilken ny Overbevisning vilde det ikke derved vinde! Kvinden kan maaske aldrig mildne den økonomiske Kamp, før hun selv faar Del i den — den er hende for fremmed; men der vil maaske komme den Tid, hvor Arbejderne tilgiver deres ny Konkurrenter, naar de finder dem indviede, gennem egen Erfaring, i den fælles Tragedie og rede til sammen med dem at søge en Forbedring. Kvindebevægelsen og Arbejderbevægelsen er forskellige i deres Oprindelse; Kvindebevægelsen ser ofte ned paa Arbejderbevægelsen, der til Gengæld ser skævt til den, men naar de først forstaa hinanden, vil de se, at deres Sag er ens; at Kvindebevægelsen fører lige til Arbejderbevægelsen, der aldrig naar sit Maal, før den benytter ikke blot Halvdelen, men alle dens Medarbejdere.

Jeg har omtalt Ægteskabet og Kvindens økonomiske Uafhængighed som Middel til et ædlere Ægteskab; jeg taler ikke om Ophævelse af Ægteskabet; det vilde være en forkert Frigørelse for Kvinden. — Der er dem, der mener, at en Kvinde ikke skal binde sig — jeg forstaaer selvfølgelig ved Ægteskab: en ikke løs Forbindelse — men jeg mener, at Evnen til at paatage sig en Forpligtelse er et af de Kendetegn, der udmærker et menneskeligt Væsen. Et Væsen, som kun ledes af Tilskyndelsen, kan ikke forpligte sig, men et Væsen med Vilje, — der vil sige Evnen til at handle efter en vis Ide til et vist Maal — kan. Det er Menneskets største Ære, at noget udover hans øjeblikkelige Stemning kan lede ham. Jeg vil ikke komme nær-